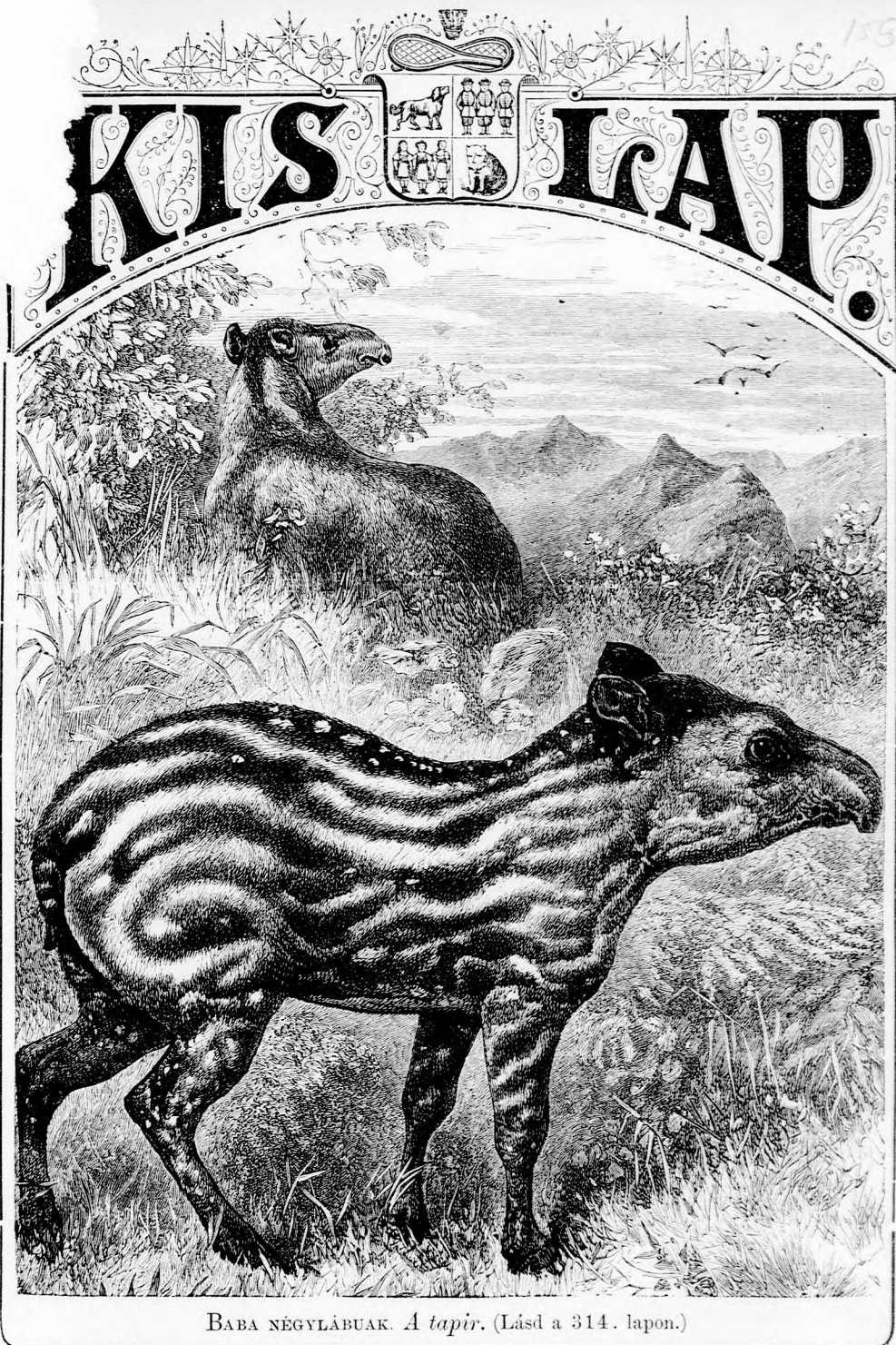

igen ösme-
 e Zeitung
 Zürichben
 ajs bud-
 sch Laczi
 ató, de köz-
 m magyar
 mines elfo-
 rzulása; 2.
 li, de még
 zi jelentése
 am- hanem
 az a baja,
 k, pedig az
 fölvelt név
 egy szót bir-
 még abban
 titok, tan,
 oglalkoztam
 hogy meg-
 az iparko-
 bad perzei-
 — Dunay
 rmészetrájz-
 os vidékein
 módját ejt-
 Gy. I. Szi-
 dlích test-
 l, hogy meg-
 kinal nyelv.
 ninesenek is
 a 4000-nél.
 ekkbe jutna a
 k nyelve iránt
 előre, hogy
 ...ffy Mik-
 Schwitzer
 czimét írni,
 l felvilágosít,
 Anna. Hogy
 a gyöngye ki-
 de a verses
 ti hivatástok
 és a növés.
 enként 3-szor
 éptetek volna
 nyhébb volna.
 kihívja maga
 Pista. A sa-
 metség mutat-
 ajlődésedet. —
 sekélység. —

papiros miatt
 m figyelembe.

henaem-épület
 lapesten.

BABA NÉGYLÁBUK. *A tapir.* (Lásd a 314. lapon.)

XXXIII. kötet, 20. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. november 13-án.

35

A TÚRELEM PRÓBÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

TÖMZSIKE kiszállt. Már késő este volt, az eső szakadt s a pályaház előtt ócska kocsi várt a kis vendégre. Fölrakták a podgyászt s Tömzsike beült a cseléddel. Ez nem valami nyájas képet csinált. Mintha nem lett volna kedvére az egész dolog. Tömzsike ezt észrevette s félig kíváncsian, félig félénken kérde:

— A bácsika talán nem is fogja szeretni, hogy ilyen késő este jövök? Mit gondol? Talán csak nem haragszik?

— Nem tudom... de azt tudom, hogy Kata asszony haragszik.

Ez már hiba. Nem elég, hogy a bácsi olyan, a ki mindjárt megharagszik, most még Kata asszony is haragszik. De hát ki az a Kata asszony? A cseléd olyan formát mondott, mintha valami boszorkány volna, de lassanként Tömzsike kisütötte, hogy inkább afféle kulesárnő vagy gazd-asszony a bácsi házában, ami már mégis csak egy kicsit különböző dolog. Egyébiránt az nem is olyan nagyon fontos, ha Kata asszony haragszik, mert hiszen nem ő hozzá megy Tömzsike.

A kocsi jó ideig dőcögött a sáros uton, mert a vasuti állomás messzecke volt a házhoz, melyhez mentek. De végre odaértek, a kocsi befordult egy tág udvarra és megállt a ház ajtaja előtt.

Egy nagy fa állt a ház előtt. A mint a kocsi megállt, a fáról egy fiu mászott le nagy gyorsasággal, nem ügyelve arra, hogy a kabátja megakadt egy ágban és végig repedt. Oda szaladt a kocsihoz és ke-

zét nyujtva Tömzsikének, szíves ha mondva:

— Isten hozott? Hát te vagy rokonunk?

S ezzel kisegíté a kocsiból.

Az ajtóban egy komoly, de szigoru képü öreges asszony állt, egyszerű, de tiszta házi öltözékben, kezében nagy esomó kulcossal. Nem valami barátságos hangon így szólt a vendéghez:

— Na, megjött valahára! Ideje, mert már elég volt, hogy három napja hiába vártunk és a cseléd délelőtt meg este mindig azzal töltötte az időt, hogy oda járt a vasúthoz. Törölje meg a cipőjét, sárba hágott.

Tömzsike szinte ijedve lépett az ott levő gyékényre és roppant gonddal letörölte cipőjéről a sárát. Ez a fogadtatás nem volt valami kellemes, de azért nem igen busulta el magát. Ez nyilván az a Kata asszony, a ki haragszik. Már az bizonyos, hogy nem volt jó kedvében, mert arra a fiura meg rákiáltott:

— Hát maga, Vili urfi, hol kódorgott? Hiszen csupa merő viz. Már rég az ágyban kellene lennie.

— No persze, majd lefekszem, mikor megjön az unokahugom, felelé Vili bátran. Tudtam, hogy ágyba bújzatna, hát jó előre kiszöktem és felmáztam a fára és ott vártam meg a kocsit. Arról már nem tehetek, hogy esett az eső.

Ez nagyon tetszett Tömzsikének s majd hogy nagyot nem nevetett. De mindjárt elmúlt a kedve, mikor Kata asszony fenyegető hangon mondá:

— Legyen csak beteg, majd megmondom a bácsinak.

Vili ettől nem látszott megijedni s a két hármán bementek az ebédlőbe, hol az asztal megvolt terítve, de nem volt rajta több egy üres tányérnál.

— Későre jár az idő, le kell feküdni; szólt Kata asszony Tömzsikéhez. Üljön oda az asztalhoz, kap egy kis levest. Vili urfi, jöjjön! Majd behozza a leveses bögrét, nekem még sok dolgom van.

Kimentek, Tömzsike pedig leült az asztalhoz. Még ideje sem volt elgondolkozni, milyen furcsán fogadják, mikor majd hogy nagyot nem ijedt. Az asztal alatt mozogni kezdett valami... talán kutya... megharapja. Óvatosan hátrább toltta a széket, de ugyan-ekkor az asztal alól előugrott — egy fiu. Körülbelül akkora, mint Tömzsike, vidám képü, de félig ijedt tekintetü. Szétnézett és nevetve szólalt meg:

— Ki fogtam rajta, nem talált rám, eltakart az abrosz.

— Hát mért bujtál oda? kérdé Tömzsike nevetve.

— Mert még ma akartalak látni. Hát te vagy az a mi kis rokonunk? No, meg vagyok elégedve, épen nem olyannak látszol, a milyennek mondtak. Bizonyosan nem jól tudta a bácsi.

— Igaz a! Hát a bácsi hol van?

— Azt ma nem fogod látni. Épen most hívták egy nagy beteghez, talán reggelig is oda lesz.

— Beteghez? Hát mi dolga van ott?

— Mi dolga van ott? Talán nem is tudod, hogy a bácsi orvos?

Ezt Tömzsike csakugyan nem tudta. Nem is nagyon szerette. Mert volt már neki dolga orvossal, az nagyon szigoru

volt, lenyelette vele a keserü orvosságot és kitalálta még olyan baját is, melyről senki sem szólt. Ez hát veszedelmes egy bácsi, kivált mikor még azt is tudja róla, hogy nagyon haragos. Nem is baj, hogy nincs mindjárt itt. De hát ez a fiu kicsoda?

— Talán az öcsse vagy Vilinek? kérdé.

— Eltaláltad. Ványi Zsiga a becses nevem, épen mint a bácsinak.

— Ványi? Én mindig azt hittem, hogy Ványai.

— Nincs ott a, csak Ványi. A mi apánk testvére volt a bácsinak... de itt a vacsorád.

Vili lépett be, egy kis bögre levessel. De a másik kezében is hozott valamit.

— Kikönyörögtem Kata asszonytól ezt a befőttet. Már az csak nem járja, hogy mindössze egy kis leves legyen a vacsorád. Tessék! Előbb a levest, utána a befőttet.

Tömzsike inkább fáradt volt, mint éhes. Beérte volna a levessel; de ha már Vili oly szívesen kínálta, hát csak evett a befőttből is. Nagyon édes volt, nem igen izlett neki. De Vili egyre kínálta és rakta tányérjára. Már csak nem sértheti meg a jó fiut azzal, hogy nem eszi meg. Javában erőltette magába, mikor belépett Kata asszony. Szinte elszörnyüködvé kiáltá:

— Uram Teremtőm! Mind megeszi azt a tömérdek befőttet!

— De mikor szereti! szólt Vili.

Tömzsike vidám nyájassággal mondá:

— Az igazat megvallva, jobb szerettem volna, ha nem kell belőle annyit enniem. Csak a Vili kedvéért tettem.

Kata asszony intőleg fenyegette meg az ujjával Tömzsikét, és olyan dorgáló hangon, hogy a kis lány egészen elcsodálkozott, így szólt:

— No, csak ne kezdje már mindjárt első este az effélét. Ismerjük, tudjuk jól. Ha nem kellett volna, nem ette volna meg. Most már elég. Ideje, hogy lefeküdjenek.

— Az csakugyan jó lesz. Nagyon fáradt vagyok, sóhajta Tömzsike.

Csinos szobácskába vezették, s csakhamar kényelmes ágyban pihent. Kata asszony maga látott utána, hogy minden rendben legyen s végre el is vitte a gyertyát. De az ajtóból még visszafordult, és ismét fenyegetőleg intve mondá:

— Aztán békességesen aludjék, vásott, rossz gyermek!

Tömzsike alig akarta hinni a füleinek, hogy így hallotta. Miért mondják ezt neki? Mi rosszat követett ő el? Törte a fejét, gondolkozott, de nem bírta kitalálni. Miért rossz? Hiszen otthon mindenki dicsérte, hogy jó leányka, itt meg alig egy-két órája van, még nem csinált semmit. És már fenyegetik, dorgálják. Hát még az a haragos bácsi akkor milyen lesz!

Egy kicsit kedve lett volna sirni, de aztán mást gondolt.

— Megígértem mamácskának, hogy igyekezni fogok kedvére tenni itt mindenkinek s aztán boldog leszek. Majd más-kép lesz, ha megismernek. Talán szeretni is fognak.

És ebben bízva, jó szüleire gondolva, csakhamar édes álomba merült.

Másnap reggel a fiuk már korán talpon voltak és kint jártak a kert szélén

levő pocsolós kis tónál. Ott békákat, dostak. De nem valami kegyetlen s dékka: nem akarták kinezni az árta kis jószágokat, csak épen mulatni akart egy kicsit. Elvitték a kert tulsó felére s ott a tisztáson versenyt futtatták az ug-ráló békákat, míg csak a ház felől csön-getyűszo nem hangzott. Ez azt jelentette, hogy a bácsi az ebédlöben van, reggelizni kell menni. Összefogták megint a kis bé-kákat, börtönbe zárták egy kosár alá, hogy majd megmutatják a kis rokonnak, aztán siettek a házba.

A bácsi és Kata asszony a tornáczon beszélgettek, még pedig olyan hangosan, hogy akarki meghallhatta.

— Hol az a kis leány? kérdé a bácsi.

— Még nem kelt föl, felelé Kata asszony.

— Föl kellett volna kelteni.

— Költögettem háromszor is. Min-dig csak azt mondogatja: »Csak még egy piczikét!« és alszik tovább. Félek, hogy csakugyan nagyon sok baj lesz vele.

Vili amint ezt hallotta, közbeszólt: — Jó reggelt, bácsikám! Kérem, ne haragudjék, hogy a szegény kis leány még nem kelt föl... olyan fáradt volt a nagy uttól.

— Igazad van, fiam. Hadd pihenjen.

A bácsi befordult a szobába, Vili pe-dig így szólt Kata asszonyhoz:

— Bizony kár mindjárt első napon vádaskodni kis rokonunkra.

— Kár? No csak várjanak egy pár napig, majd meglátják, micsoda szép ro-kon ez.

— Igenis, szép. Én nagyon kedves-nek és szépnek találom, szólt Zsiga.

— Persze, az arczoeskája csinos, hogy piros alma is van, aki férges. Már pedig ez éppen olyan. Azt pedig mindjárt kezdettől fogva meg kell akadályozni, nehogy a rosztól a jók is megromoljanak.

— De hát ugyan miről beszél? Mi roszat követett el az a szegény kis leány?

— Majd fog, ha még nem tette. Még nem ért rá. De majd szemmel tartjuk. Mert a bácsi tud ám róla mindent. Tudjuk, hogy a legvásottabb gyermek a világon, a ki mindig csak azon töri a fejét, hogy másokat rászedjen. Nem szabad elhinni soha egy szavát sem, mert bizonyos, hogy nem igaz.

— Hm! Ejnye... ez már nem szép! szölt Zsiga.

De Vili másképp gondolkozott és szinte kedvesen mondá:

— Persze hogy nem szép, csak hogy az nem szép, ha efféleket beszélnek valakiről, mikor még nem is ösmerik.

— Mondtam már, hogy a bácsi nagyon is jól ösmeri, szölt Kata asszony határozottan. Majd meg fogják szintén ösmerni, de alagosan. És épen azért figyelmeztettem jó előre, hogy ne hagyják magukat elbolondítani, ha elkezd mindenféle kigondolt meséit beszélni.

De Vilinek, a ki már nagyobb és élénk eszü fiu volt, még most sem tetszett ez a dolog. Mi szükség van arra, hogy Kata asszony már előre olyan csufnak, rosznak mondogassa azt a szegény kis leányt? Hiszen majd megválnak. Azért megint csak azt mondta, hogy biz az nem szép dolog, ha ilyeneket beszélnek arról, a ki csak tegnap jött a házhoz.

— Nem szép? szölt Kata asszony mérgesen. Hát az szép volt, mikor ez a vásott leány félholtra verte a csöppecske kis-szopós gyermeket!

— Félholtra verte! kiálták a fiuk ámulva.

— Igenis! Vagy mikor mindent szét-hányt, összerontott az iskolában, úgy hogy három napig nem lehetett leczkét tartani!

Vili ezt nagyon veszedelmes csinynek tartotta, míg Zsiga nagyot nevetett, mert ez bizony úgy félig-meddig tetszett neki.

— No ez hatalmas dolog egy kis leánytól... három napig nem mentek iskolába... csak én tudnék ilyet kitalálni!

Maga is megijedt attól, amit mondott, mert hátha a bácsi meghallja! Szerencsére nem hallhatta, mert ezalatt már megreggelizett és el is ment az ebéd-löböl a saját szobájába. Vili pedig, miattal öcsésével kávézni ment, halkan így szölt:

— Aztán eszeden jársz, Zsiga. Nekem ugyan hiába beszél Kata asszony, a mig én magam nem látom, csakugyan olyan gonosz leány-é ez a mi kis rokonunk. Én nagyon kedvesnek találom, a régi dolgaival meg nem törödöm. Tegyük úgy, mintha nem hallottunk volna róla semmit.

— Természetesen. Ha velünk jó barátságban lesz, a többi nem a mi dolgunk.

Már végére jártak a reggelinek, mikor Tömzsike megjelent. Nem kis fáradságába került, hogy elkészült az öltözéssel, mert most történt először, hogy minden segítség nélkül öltözködött; de ügyességgel, iparkodással minden sikerül

s a kis leány esinosan, rendesen felöltözve jelent meg és nyájasan kívánt jó reggelt. A két fiu szintén nyájasan fogadta s majdhogy össze nem pöröltek, ki mellé üljön az asztalnál, amin Tömzsike úgy segített, hogy kettejük közé ült; csak Kata asszony volt még mindig mérges.

— No, csakhogy előkerült végre! mondá

— Elkéstem egy kicsit, ugy-e? szolt Tömzsike szeliden. Még hozzá el is tévedtem, amint a szobából a hosszú folyosóra léptem: balra indultam s az udvarra jutottam... jaj, olyan szép kis csacsi állt ott a kútnál... de aztán siettem ide, mert gondoltam, hogy elkésem. Otthon rászoktattak, hogy felköltöttek... itt is rég fenn volnék, ha felköltöttek voln...

— No, no, csak nem kell afféle mesékkel előállni! szolt Kata asszony.

— De igazán, otthon mindig felköltöttek, felelé Tömzsike.

— Nem azt értettem... Itt igazat kell beszélni.

— Hiszen igazat mondok! Mit is mondtam?... A csacsirol... de igazán láttam a csacsit...

— Nem is azt értem, hanem azt, hogy én magam költogettem vagy háromszor, tehát nem igaz, mintha itt nem költogették volna fel.

Szegény Tömzsike egészen megzavarodott. Csakugyan emlékezett valamire, mintha ugy félalomban szoltak volna hozzá... Igen, de nem emelték ki gyöngéd csókkal és öleléssel az ágyból, mint otthon a mama. Szinte elvörösödött, nagyon röstelve, hogy valótlant mondott.

A szigoru Kata asszony még szigorab mondá:

— Nagyon hamar kezdi el, kis szonykám. De figyelmeztetem, hogy nem szabad sem hazudozni, sem daczoskodni vagy ámitgatni, mert azt mi itt el nem türjük.

Tömzsike szinte elhült bámulatában és egy csöppet sem értette a dolgot. Szerencsére a derék Vili sietett segítségére.

— No, nem valami csoda dolog az, hogy az ember nem emlékszik arra, hogy költogették. Magamon is megesett már, hogy ujra elaludtam és aztán egy bötüt sem tudtam abból, mi történt előbb.

Ez már derék beszéd volt és Tömzsike hálásan tekintett Vilire. Nagy szüksége volt e segítségre, mert közel állt hozzá hogy sirva fakadjon. Pedig megígérte a mamának, hogy nyájas, vidám és boldog lesz a bácsiéknál. Leküzdötte tehát kedvetlenségét, megreggelizett s derülten kérdé:

— Most mit csináljunk?

— Megyünk a csacsihoz, felelt Vili. Majd nyargalásunk egy kicsit.

A mint kiérték a folyosóra, egy nagy kamasz fiut láttak ott, ki roppant szorgosan dörzsölt egy nagy éreztáblát, melyen az volt olvasható: »*Dr. Ványi Zsigmond.*« Mikor a gyerekek kiléptek, a szolgálégény így szolt:

— Kérem Vili urfi, ne irkáljon ide a táblára... a doktor ur nagyon haragszik ezért s én kapok ki, ha nem tiszta a tábla.

— Már arról nem tehetek, ha nem tiszta. En nem nyultam hozzá, felelé Vili.

Zsiga nem szolt semmit, pedig ő követte el a csinyt. De ő jobb szerette, ha

féle apró pajkosságait nem köll el-
nia.

Mialatt a hosszú folyosón végig
mentek, Tömzsike megtudta, hogy az a
csacsi nagyon mulatságos, bohó állat és
tulajdonképen a Zsigáé.

— Igen, az enyém, szólt Zsiga. De
nem bánom, legyen félig a tied is.

— És mikép osztotok majd rajta?
szólt Vili nevetve. Kié lesz a füle és kié
a farka?

Ezen mindnyájan nagyot nevettek és
vígán mentek az udvarra. De még előbb
a fogoly békákat kellett megnézni. Az ám,
csakhogy mikor a kosarat fölemelték, egy
sem volt ott.

— Ejnye a gonoszok! Megszöktek!
szólt Vili.

— Persze, mert kicsinyek voltak, ki-
fértek ezen a résen ni, magyarázta Zsiga.

— Oh, hát mért bántjátok a szegény
kis állatokat? szólt Tömzsike szemre-
hányólag.

— Nem bántjuk, felelé Zsiga. Egy
kicsit játszunk velök, de anyi bajuk
sincs, mint mikor te megverted a kis
babát.

Tömzsike nagyot bámult.

— Megvertem? Én? Miféle kis
babát?

— No, hát otthon. Hallottuk a hi-
rét... meg hogy az iskolát hogy felfor-
gattad.

— Az iskolát? De hiszen én soha
sem voltam semmiféle iskolában.

— Hagyjuk ezt... hagyjuk ezt!
szólt közbe Vili. És ha Zsiga még egyszer
szóba hozza, majd kikap.

— Jaj, igaz, megfogadtuk...

— Ne fecsegj! Menjünk a csacsihoz.
— És aztán megnézzük a lovacskát
is, ugy-e? kérde Tömzsike,

— Miféle lovacskát?

— Mama azt mondta, hogy itt egy
gyönyörű lovacska van...

— Azt ugyan nem jól tudta, mert
itt nincs más, mint a bácsi két öreg szür-
kéje... no, azok ugyan nem lovacskák,
hanem igazi vén gebék, alig czammognak
a kocsival... minap meg is rekedtek a
sárban.

Már ezen nagyon esodálkozott Töm-
zsike, mert ahhoz volt szokva, hogy amit
a mama mond, az mind úgy is van; a
csacsiról meg nem szólt. Talán eltévesz-
tette, a csacsi pedig sokkal mulatságosabb.

A csacsi még mindig a kút mellett
álldogált s holmi elhullatott szénát-szal-
mát szedegetett össze.

— Megálljatok! Először én ülök rá,
szólt Zsiga. Aztán sorban nyargalásunk
rajta.

Fölkapaszkodott a csacsi hátára és
indította. De a fülesnek most nem volt
kedve, tehát nem mozdult, hanem úgy
megállt, mint a földbe vert czövek.

— Mozdítsátok hát! szólt Zsiga.

Tömzsike egy csomócska szénát ka-
pott fel s azzal próbálta a csacsit rábírni
a megmozdulásra, de biz az nem sikerült.

— No megállj, te nyakas, mindjárt
megindítalak én! szólt Vili.

Fölkapott egy vesszőt és nagyot
ütött a csacsira. Erre meg is mozdult,
csak hogy előbb nagy mérgébe hirtelen
kirugott és Zsiga barátunk a milyen
hosszu volt, úgy végig terült, szerencsére
nem a kemény földön, hanem az épen ott

levő pocolyában, mely a kutból szét-ömlött vízből képződött. A víz nagyot loccsant, a csacsi elszaladt s a három gyermek eleinte szótlán maradt az ijedségtől; de mikor Vili és Tömzsike látták, hogy a csacsiról lepottyant Zsigának nincs semmi nagy baja s nyakig sárosan mászik ki a pocolyából, roppant hahotára fakadtak. Maga Zsiga is nevetett, mert még az arca is csupa sár volt, roppant figurának látszott. Tömzsike még akkor is nevetett, mikor egyszerre csak ott termett Kata asszony és mérgessen kiáltá Tömzsikének:

— Hát ez miféle rendetlenkedés? Tudtam, hogy mihelyt beteszi ide a lábát, mindjárt lesz valami vásott esiny.

— No, már ennek ő nem oka... tulajdonképen én vagyok az oka...

— Ugyan ne fecsegjen. Majd én persze elhiszem.

Tömzsike, mivel nyugodt volt a lelkiismerete, bátran mondá:

— De igazán, én nem tettem semmit... arról csak nem tehetek, ha az a hamis csacsi úgy kirug?

— Majd teszünk róla, hogy ne kövessen el több efféléket, szolt a mérges Kata asszony. Most pedig Zsiga urfi men-

jen be és mosakodják meg, öltözzék ruhába... a kisasszony pedig sétál, a bácsihoz, mert hívatta.

Zsiga befelé ballagott a zsémb-

gazzasszonnyal, Tömzsike pedig ijedten fordult Vilihez:

— A bácsihoz kell mennem... jaj!

félek... azt hallottam, hogy nagyon haragos...

— No, nem épen, csak nem szabad neki ellenmondani.

mitől félned. Csak arra ügyelj, hogy ha a bácsi valamit mond, ami neked nem tetszik, vagy amit másképp gondolsz: hát csak hagyd rá, hogy úgy van.

— Persze hogy ráhagyom... csak el tudjam jól találni.

— Az nem nehéz. Aztán vigyázz arra, nem veszi-e le a bácsi pápaszemét... Ha leveszi és törülgeti, akkor baj van, akkor nagyon haragszik és legokosabb, ha megszököl.

— De hátha azért még inkább megharagszik?

— Az már nem baj, csak közel ne légy. Ilyenkor szokott kikocsizni a szomszéd falvakba a betegeihez. Mire hazatér, rég elfelejtette, mi történt.

Ilyen jó tanácsokkal el látva, Tömzsike bekopogtatta a bácsihoz.

Az öreg Ványi doktor igen tiszteletre méltó öreg ur volt, hó éhér hajjal és szakállal s igen szigorú tekintettel, mely azonban koronként egészen nyájas is tudott lenni. Amint Tömzsike belépett, komolyan, de barátságosan intette magához s homlokon csókolt.

Ez jó kezdet volt, a kis leány nem is merte remélni,

hogy a haragos bácsi ilyen szeretettel fogadja.

— Nagyon kevés időm van, de mégis

— Dehogyan mondok ellent! Mamácskám is figyelmeztetett erre.

— Ha okosan fogsz hozzá, nincs

látni akartalak, mielőtt elmegyek. Hogy is hívnak csak. . .

— Tömzsikének . . . azaz hogy igazán Ferikének.

— És hány éves vagy?

— Nyolez. Azaz talán nem is mondhatom, hogy nyolez. Inkább kilencz.

(Folytatása következik.)

A KIS ÉPÍTŐ MESTER.

ÉPÍTEK. építék:
*Templomot, palotát,
 Nyaralót, színházat,
 Kaszárnyát, iskolát.*

*Kapuvál, kéménnyel,
 Három sor ablakkal,
 A kaput, ajtókat
 Jó sarok-vasakkal.*

*Én vagyok csak a gyors,
 Az olcsó építész —
 Három-négy percz alatt
 A házam íme kész.*

*Szaporán, szaporán,
 Nálam rendeljenek!
 Ki velem épített,
 Tudom nem bánja meg.*

BABA NÉGYLÁBUAK.

— A tapir. —

(Képpel a czimlapon.)

NEM tagadom egy csöppet sem, hogy én is szeretném, ha a »Kis Lap« olvasói kissé közelebből megismerkednének velem. Miudenféle veszedelmes, ragadozó jószágok mutatták már be magukat; mért ne én is, aki nem vagyok se veszedelmes, se ragadozó, de vagyok olyan ritka legény, mint akármelyik az én négylábu barátaim közül. Mert fogadni mernék, hogy a »Kis Lap« olvasói között igen kevés akad, aki látott valakit az én familiámból.

Pedig csak tessék rám nézni, nem érdemes-e engem megismerni? Hát nem gyönyörű-e az én köntösöm, ezekkel a szép világos csikokkal? Tudom, akárhány kis olvasó megirigyli, mert neki nincs ilyen. Később, majd ha öregebb leszek, az enyém sem lesz ilyen tarka, hanem komolyabb barnás fekete, mint öreghez illik. Láthatjátok amott az anyámon, aki nem messze éppen jóízűen csemegéz egy kis falevelet. Mert nekünk holmi kis falevél is jó, nem raboljuk meg az emberek drága veteményeit, a hasznos házi állatait meg már éppen nem bántjuk, mert husfélével egyáltalában nem élünk.

Tudom, hogy amint reám néztek, mindjárt találtak nevetni valót; mert olyanok az emberek, hogy szeretnek nevetni a mások furcsaságán. Ti pedig rögtön azt fogjátok mondani:

— Jaj de furcsa az orra!

Persze furcsa volna, ha orr volna. Nem tagadom, orrnak egy kicsit nagyocská. Csakhogy az nem csupán orr

hanem több: valóságos orrmány, sze nem akkora, mint az elefánté, mégis csak orrmány, mely nekünk nagyon jó szolgálatot tesz. Ezzel szedjük föl az eleségünket és rakjuk be a szánkba. Néha meg is csal az orrmányunk és olyanokat dug a szánkba, hogy egy csöppet sem jó: követ, fadarabot; sőt megesezt egy atyámfiai, hogy egy hosszú hegyes szögget nyelt le és majd belehalt. De hát az ilyen apró bajokon egy kis vigyázattal lehet segíteni; mi nagyon meg vagyunk elégedve az orrmányunkkal s azért okosabb lesz, ha ti sem nevettek rajta. Mi sem nevetünk a ti apró pisze orrotokon, pedig ti ugy-e nem tudjátok még annyira sem hasznát venni, mint mi a miénknek.

De most jut eszembe, hogy még be sem mutattam magamat és talán nem is tudjátok, ki vagyok én voltaképen és hol lakom? A nevem *tapir*, élek pedig déli Amerikában, leginkább Guiana országban. De élnek atyámfiai távolabb is, délre egészen Buenos Ayresig, északra egészen Közép-Amerikáig és a Csendes-oczeántól egészen az Atlanti-tengerig. Ha mindezt megkeresitek a térképen, abból is hasznatok lesz, mert tanultok egy kis földrajzot. Aztán keressétek meg Ázsia abroszán a Maláji szigeteket. Hallom, hogy ott is egy fajta tapir él; de az nem az igazi, csak mi délamerikaiak vagyunk az igaziak. Megvallom őszintén: én még nem láttam maláji rokonaimat; ha ti láttátok, megmondhatjátok, igazam van-e.

Mondtam, hogy nem vagyunk veszedelmes jószágok, és ezt nem üres dicsekedésből mondom, mindenki bizonyíthatja, aki ismer minket. Szeretünk békesség-

ben, nyugalomban élni, nem bántunk senkit és annak örvendünk, ha minket sem bántanak. De ha épen elfognak az emberek, azon sem busulunk tulságosan. Könnyen és hamar megszeliidülünk és akkor jó dolgunk van. Hallottam, hogy szelid tapir atyámfiai a városokban szabadon járnak-kelnek, mint a kutyák szoktak, nem szükséges őket becsukva tartani. Nappal elkalandoznak az utcákon, ki a mezőre, erdőre, kedvökre legelésznek, de este mindig hűségesen visszatérnek a gazdájok házába, hol jó eleséget kapnak és nyugodalmas békességben töltik az éjszakát.

Mi, a kik vadon és szabadon élünk, nappal többnyire valamely csendes helyen elrejtőzve heverészünk és csak este felé indulunk legelészni. Jó ez már azért is, mert ilyenkor kevesebb ellenséggel találkozunk. Mert van nekünk is ellenségünk, ámbár erősek vagyunk és egyhamar nem is ijedünk meg. De hát itt él a mi erdeinkben az a gonosz jaguár, az pedig veszedelmes ellenség. Mi tulajdonképen erősebbek vagyunk, de a ravasz, vakmerő jaguárnak hatalmasabb fogai és karmai vannak. Hanem azért a minap egy álnok jaguár mégis nagyon megjárta rabló-támadásával.

Tudni kell, hogy mi tapirok kitünően tudunk uszni és nagyon szeretünk vízben pacskolni. Nem is távoznak soha nagyon messzire a folyótól vagy tótól s legelészés után mindig visszatérünk a vízhez egy kis fürdőzésre, ami nagyon jól esik, mert, mint a térképen láthatjátok, mi itt forró éghajlat alatt élünk. A minapában tehát egyik öregebb atyámfia gyanutlan balla-

gott a víz felé s már közel volt a folyóhoz, mikor egyszer valami kis zaj hallatszott. Még ideje sem volt körülnézni, már a nyakán volt a baj. Igazán valósággal a nyakán volt, mert egy gonosz jaguár ott lappangott a sűrűségben s hirtelen egy hatalmas ugrással az én tapir atyámfia hátán termett, mélyen belevágta karmait áldozata bőrébe és bele akart harapni. Ez bizony veszedelmes állapot volt, de az én bátor atyámfia nem vesztette el az eszét, nem is ijedt meg tulságosan, hanem villám gyorsan arra gondolt, miképp menekülhet legjobban. Neki szaladhatott volna a sűrűségnek s akkor a galyak lesöprik a hátról az ellenséget.

— Nem, nem ezt teszem, gondolá. Lakolnia kell a gonosznak.

Ilyen tervet persze csak az erős tapir gondolhat ki. Atyámfia, hátán az öt marezangoló jaguárral, hirtelen felszökent, kettőt-hármat ugrott és mielőtt a jaguár tudhatta volna, mi történik vele, már bent voltak a vízben, még pedig a legmélyebb helyen. Ekkor persze a jaguár hamar eleresztette a zsákmányát és kapkodott levegő után, csak hogy a helyett vizet nyelt. Nagy meglepetésében és ijedtében nem is tudta, merre vergődjék, egyre több vizet nyelt és nem is jutott ki többé a partra, hanem nyomorultan bele fult a vízbe. Okos és vitéz atyámfia pedig szépen kiuszott és a sebei néhány hét alatt behegedtek.

Üldöznek azonban az emberek is, mert becses nekik a mi erős bőrünk és jóízű husunk. Mivel a sűrűségben elrejtőzünk, kutyákkal hajszoznak ki, aztán puszkával lelőnek messziről. Az indiánusok

nyilakkal lövődöznek és sajuos, nagyon jól találhatnak. Az ilyen üldözés elől nekünk menekülnünk és nagyon nem szép az embertől, hogy így ránk törnek. De hát én nem kérdik tőlünk: szép-e vagy sem, hanem azt hiszik, hogy az erdei vad az ő szabad zsákmányuk.

Talán ti is azt hiszitek? No ha úgy van, akkor nem is beszélek többet, hanem megyek a sűrű rengetegbe. Ott találjatok rám, ha tetszik.

VISZONTLÁTÁS.

Boriska. *Beh rég láttuk egymást, édes Gyurikám.*

Gyurika. *Bizony rég! Az idő gyorsan Mulik ám!*

Boriska. *Hadd lássam csak? — Legalább van Egy hete.*

Gyurika. *Ha tán nem is egy egész hét — De fele.*

Boriska. *Vagy igazán szólva: nem mult Fele sem —*

Gyurika. *Hisz csak tegnap láttuk egymást, Kedvesem.*

Boriska. *Tegnap se! — ma reggel volt, kis Testvérem.*

Gyurika. *Csakugyan, már világosan Emlékszem.*

Boriska. *Nem keresem: régen volt-e, Vagy csak ma.*

Gyurika. *Igazad van: borulj hát a Nyakamba!*

OVÁ LETT A BABA-KALAP?

167
 FÜLE legeslegfelső czimpájáig vörös lett a kis Magduska, mikor a mama kérdezte:

— No's, kicsikém, hát megvetted a baba-kalapot?

Már erre a kérdésre nehéz volt felelni. Ha azt feleli, hogy megvette, hát az nem igaz, ki is tűnt volna mindjárt, mert nem tudta volna előmutatni. Ha pedig azt feleli, hogy nem vette meg, akkor meg is kell mondani, miért nem; már pedig azt a szép három tizeskét éppen csak arra kapta, hogy megvegye a szép baba-kalapot, melyet a játékos-boltban látott. Kapott is engedélyt, hogy míg a mama odajár látogatóban, sétáljon ki a szoba-leánnyal a nagy vásárlásra.

Készült is erre Magduska és előre örült a szép furesa kalapkának, melyet kedvencz bábuja kapni fog. Alig is várta, hogy a Juczi elkészüljön a dolgaival és indulhassanak. Még egy kicsit pedig várni kellett s ezalatt Magduska kiállt az ajtó elé.

Ott ugyan nem látott sokat és nyugtalanul már éppen vissza akart fordulni a házba, mikor mégis látott valamit, azaz hogy valakit. Biz' az nem éppen híres látni való volt, mindössze is egy sápadt képű kis leányka, éppen olyan hét-nyolcz éves, mint Magduska. Csakhogy az a másik leányka szegényes ruhába volt öltözve, sőt itt-ott rongyos is volt a szoknyáskája; látszott, hogy nem igen viselnek rá gondot.

Ilyen szegény leánykát Magduska látott már sokat, ezért magáért tehát még nem maradt volna ott. Hanem történt is valami. A rongyos leányka egy kis csuprot vitt a kezében és nagyon sietni látszott; szembe pedig jött egy durva ficzkó, aki csupa vásott roszaságból nem tért ki, hanem meglökte a szegény leányt, úgy, hogy ez elesett, a csupor

eltört és a tej, mely benne volt, szétfolyt a földön. A szegény rongyos leányka keserves sirásra fakadt.

— Oh Istenem! Hogy menjek most haza?

Magduska megsajnálta.

— Ugy-e, most nagyon kikapsz majd otthon? kérdé.

— Oh dehogy! Kitől kapnék ki? Szegény anyácskám betegen fekszik, neki

MAGDUSKA.

kellett a tej, ez volt az utolsó pénzünk... és most vége van! Étlen-szomjan lesz, míg valahol megint kapok egy pár krajczárt.

Magduskának valami furesa nyugtalanság szorongatta a szívét. Ime, ez a szegény leány nem tud egy kis üdítő italt szerezni beteg anyjának, ő pedig most mindjárt sétára indul és vásárol olyan fölösleges játékot, mint az a baba-kalap.

— Nem, nem veszem meg. Jó lesz az én bábumnak úgy is.

Ezzel hirtelen a zsebébe nyult.

— Fogd, itt van három tizeske. Ezen vehetsz uj bögrét és tejet is bele szegény beteg édes anyádnak.

A rongyos kis leány nagyot bámult és szinte félve vette el a nagy ajándékot. Könnyes szemekkel, hálásan mondá:

— Isten fizesse meg, jó kisasszonyka!

Aztán gyorsan elfutott, Magduska pedig bement a szobába és maga sem tudta mért, de nagyon meg volt magával elégedve. Meg egészen addig, míg a mama nem kérdezte: megvan-e a baba-kalap? Erre megzavarodott, de mihamar elbeszélte őszintén, mit cselekedett. És nagy öröme a mama nem haragudott.

— Remélem, nem érdemtelen kapta a segítséget. Abból, amit elmondtál, látom, hogy szegény szükölködőnek jutott a baba-kalap ára, tehát jó helyre jutott. Most már nem lesz baba-kalap s meglátom, nem fogod-e megbánni jótettedet.

Nem. Magduska nem bánta meg, soha semmi s kívánt új czifraságot a bábujának. De éppen mert a mama ezt látta, pár hét múlva megvette neki a baba-kalapot jutalomkép, s a jó kis leány ekkor még inkább örült neki, mert meg is érdevelte.

TÜRELMETLEN FRICZIKE.

(Képpel a 312-313. lapokon.)

MÁR azt ugyan hiába mondogatták Friczikének, hogy a türelem rózsát terem, ő bizony el nem hitte. És mert nem hitte, sokszor tapasztalta, hogy a türelmetlenség is terem valamit, még pedig tövist, mely igen fájdalmasan szúr. De azért Friczike csak megmaradt a mellett, hogy ha kellett neki valami, az meg legyen, de mindjárt! Ha pedig valami nem tetszett neki, attól szabaduljon meg tüstént.

Igy nem csodá, ha megtörtént vele, ami a minap történt.

Hát az ugy esett, hogy a mama meg a papa elrándultak, jó ismerősökhöz látogatóba, amit könnyen tehettek, mert a lakásuktól alig pár száz lépésnyire volt a vasuti állomás: utazhattak, mehettek,

jöhettek, mikor nekik tetszett. Most is hát reggel felültek a vasuti kocsiigérve, hogy estére haza térnek.

Rendben is volt minden, kivéve, lá a kis Friczikének nem tetszett ez a dolog. Mert ő nem szerette, ha a mama hosszabb időre távol volt. Igaz, hogy a testvér néni-keje, a jó Irénke, szeretettel gondoskodott róla, nem is történt semmi baja; de hát mégis csak jobb, ha a mama otthon van, és mindenféle kéréssel, panaszszal minduntalan hozzá lehet szaladni. Most pedig nem lehet, mert messze van. Így hát persze Friczike roppant türelmetlenül várta a délutánt, még a játék sem kellett neki, hanem csak arra készült, hogy kimegy a mama elébe, mikor a vonat megjön. Irénke, hogy egy kicsit megnyugtassa, megígérte neki, hogy kísétálnak az állomásra.

Friczike mindjárt ebéd után indulni akart s nagyon haragudott, hogy Irénke nem engedte. De mégis csak megjött az ideje és kísétáltak a vasuti állomáshoz. Ott megálltak a korlátnál, és több más várakozókkal várták a vonat érkezését. Mindenki nyugodtan várt, mert tudta, hogy megjön az pontosan a kitűzött időre, csak Friczike nem győzte türelemmel és minduntalan ki akart bujni a korlát alatt, hogy a sinekre szaladjon s onnan nézze, jön-e már a mama. Irénkének ugyancsak volt dolga, hogy visszatartsa és intesse, hogy nem szabad a korláton túl menni; mikor pedig a vonat csakugyan berobogott, akkor aztán hiába volt minden intés, Friczike lehajolt, keresztül surrant, és szaladt a még meg sem állt kocsik felé, nagy ijedelmére Irénkének, ki attól félt, hogy még a kerekek alá jut Friczike.

A kerék alá nem jutott, de jutott másfelé. Mikor a kocsikhoz ért, persze nem is sejtette, melyikből fog a mama kiszállni. Csak ugy vaktában neki rohant türelmetlenül az egyik kocsinak, melynek kinyitot-

k az ajtaját s melyben Friczike messziről van-forma nőt látott ülni, mint a mama. nke, a ki utána iramodott, váltig kiáltott, hogy térjen vissza; a nyughatatlan fiu nem ügyelt reá, hanem kapaszkodott fel a kocszi hágesóján. Pedig odabent a kocsiban csupa idegen ült, valami borotvált képü külföldi ember, a ki messze földről jöhetett, vele szemben pedig egy mama a gyermekeivel (Lásd a képet a 312—313. lapokon.) Friczike csak bámult, hogy hát mért nincs ott, a kit ő keres. És mi alatt bámult, eltelt az egy perc, a meddig a vonat ott állhatott. Friczike szerencsétlenségére pediga kalauz épen ott állt és sipjával már jelt adott, hogy mehet tovább a vonat; ugyanekkor pedig észrevette, hogy egy kis fiu kapaszkodik fölfelé. Azt hitte, a kocsiban ülőkhöz tartozik, gyorsan megragadta, betette a kocsiba, aztán becsapta az ajtót s a vonat elindult.

Friczike hamarjában nem is tudta, mi történik vele. De mikor aztán megértette, kétségbeesetten taporzékolva kiáltozott:

— Én a mamát keresem... haza akarok menni!

— A mamád bizony nincs itt, haza pedig innen most nem mehetsz, mert a vonat nem áll meg a legközelebbi állomásig, az pedig jó három mértföld. Onnan majd haza mehetsz, mondák neki.

Ugy is lett. A legelső állomáson kitétték s ott állt aztán elhagyatva, idegenek közt remegve, hogy mi lesz most vele, mikor már késő este van. Szerencséjére az állomásfőnök bevitte magához éjszakára és valami nagy baja épen nem történt, de volt ideje egész éjjel sirni a mama és a kedves szülei hajlék után. Reggel ott termett az apja és haza vitte. Csak akkor láthatta ismét a mamát, ki pedig tegnap délután csakugyan megjött, csak hogy más kocsiból szállt ki.

Ugy gondolom, hogy Friczike ezt nem felejtí el egyhamar és megtanulja, hogy hasznos dolog ám a türelem!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 17-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Vörösmarty Mihály.

Helyesen fejtették meg: Kelemen Blanka, Sárkány Jóska, John Elza és Gyula, Pollner Zoltán, Henze Konradin, Lang Ferike, Cserei Pista, Pirnitzer Jenő, Redlich Ella és Kornél, Deckner testvérek, Józsa Loránd, Goldschmied Malvin, Braun testvérek, Szajol Pál, Weisz Gyula, Holzer Lajos, Gorovszky Dani, Krausz Fanni, Léda Dezső, Groszmann testvérek, Ofner Ödön, Urbanovich Tihamér, Reinitz Béla, Tisza Lajos, Margalit Tilda és Jenő, Dusárdy Mariska, Hofmann Géza, Gabler Irénke, Bayer Gyula és László, Kramer Elemér, Kaprinay Gizella, Preger Hilda és Oszkár, Gráber József, Weisz Imre, Latinovics Pali, Lövy testvérek, Buzáth Mariska, Spitzer Ernő, Tauszig Hugó, Weisz Eszti, Retöfszky Emil, Viktor és Béla Donáth Dezső, Hatvani Deutsch Laczi és Feri, Magassi Dénes, Uferbach Gizella, Keczer Stefánia, Plavenszky Margit, Thuróczy Mariska, Dornay Erzsé, Kertész Ilonka, Murányi Matild és Jolán, Ungár Erzsé és Bella, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Körmeny Elvira, Königstein Adél, Moller Anna, Andorka és Emma, Grünhut Siegfried, Benedek János, Pap Jenny és Béla, Lövinger Angela, legifj. Pongrácz Emil, Krocsák Mariska, Geduly Vilma, Zverina Erzsike, Risdorfer Erzsike, Goldmark Kornélia, Polákovits Ödön, Berkó Anti, Losonczy Margit, Nagy-perkátai zárdái növendékek, Ascher testvérek, Vadas Klára, Guttman Vilma és Lajos, Dózsa Aranka és Ödön, Jacobovits Blanka, Meiszter testvérek, Simon Sarolta és Ella, Szitányi Elemér, Steiner Boriska, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Duschnitz Birike, Grosz Teréz.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Daczó Lajos. Villanyerővel hajtott vasutat nem sokára fogsz láthatni Budapesten. — Hajós Nelli. Azért a vidék még nem kopár, hogy elhagyta a madár. Időtöltésnek ám írhat versikéket s ha évek multán egy dala sikerül, szívesen közlöm. A betűrejtvény azonban már mostanában jelen meg. — Hlabiczky Ernő. Magán dolgok nem tartoznak a nyilvánosság elé; örömmel veszem különben tudomásul, hogy testvérnénéd a jövő hóban férjhez megy. — Goldmark Cornelia. Ügyesek, meg is jelennek. — Ofner Ödön. Madárkád halála neked bánatot okozhatott; méltán. Hanem a kanári-mauzoleum tervrajzának meg-

birálására nem tartom illetékesnek magamat; már a jeles állatka emlékének szánt sirirat megítélésére inkább, s erre nézve annyit mondhatok, hogy kevés hadvezér, tudós vagy művész dicsekedik oly magasztaló epitaíummal, mint a te immáron porladó kis barátod, aki hős és dalnok volt egy madárszemélyben. — **Zelmánovics Pero.** Becsülöm benned, hogy híve vagy szerb nemzetiségednek; annál jobban esik látnom, mily ügyes magyar levelet írtál hozzám. — **Goldmark Sándor.** A 2. számút kiadom. — **N. O.** A beküldött dolgozatokban a tehetségnek semmi nyoma. Ha tanul: bizonyos, hogy használ vele magának s a honnak. A verseiről ezt nem merném oly határozottan állítani. Külön levelezésre sem okunk, sem érkezésünk. — **Spiczter Ernő.** Megkaptam s köszönettel nyugtázom. — **„Kis Lap” egyesület.** Sorukat várják. — **Ferregi Sándor.** Hogy gondolhatod már, hogy az olyan éretlen csipogásokat ki lehessen adni? Legföljebb az ablakon. — **F. József.** Ha kimutatásainkban nem fordul elő: nem kaptuk kézhez. — **Pollner Izidor.** Már többször kijelentettem, hogy a nevémmel foglalkozó rejtvényeket nem közölhetem. — **Goldberger Paula.** Az 1 forintot több napig hevert a kiadóhivatal pénztárában, mert az utalványon a küldemény célja nem volt megnevezve. Mivel a lap ára nem futotta ki ez összegből, úgy magyaráztam, hogy nyilván valami általam megjelölendő felebaráti célra szentelted, s én ennél fogva az éhező gyermekek segítségére fordítottam. Szándékodon kívüli, de bizonyára szived szerint cselekedtem. Már most nincs egyéb hátra, mint hogy a hiánylatot a cél megnevezésével küldjed be a kiadó hivatalnak. — **Dunay Margit.** Már több ízben mondtam el a rovatban, hogy a levélbélyeg, mint a népek művelődési életének s részben nemzeti sajátágaik egyik jele, fölöttébb érdemes a gyűjtésre. Valld meg őszintén: nem érdekelné látni, milyen postajegyet használnak a japánok? Ép úgy érdeklí a japánit is a m. kir. levéljegy. Az összes világon áll már fenn ez a levélbélyeg csere. — **Szell Józsi.** Alig emlékszem, hogy hét éves kis legénytől ilyen takaros levelet kaptam volna, mint a tied. Üdvözöllek. — **Borbély Elsa.** Soraidnak nagyon megörültem s jó kis szived kívánságához képest fogok eljárni. Valjon mi lett az akkori szarvas-boczból? Igen kedvesen emlékezem a nálatok töltött szép órákra. — **Szitányi Elemér.** Első levélnek: elsőt érdemel. — **Redlich Ella.** Örvendő tudomásul veszem, hogy Kornél öcséd csupa »egyest« hozott haza az iskolából. — **Goldschmied Malvina.** Legjobb, ha ama lap szerkesztőségéhez fordulsz kéresekkel. A lap neve annak czime is. — **Wenckheim Kriszta.** Megelégedéssel tapasztalom írásodnak feltűnő csinosodását. — **Pollák Alfréd.** Leveled

örömünkre szolgált. Te és Dezső vitéz derekas gyűjtöttetek. Üdvözlét minnyájátoknak. — **Berkovits Anna és Vilmos.** Áll a barátság.

BÜNTETÉS.

Egy idő óta ismét sűrűbben kapok gondatlanul írt, piszkos, rojtos, kusza leveleket. Az ilyeneket mint eddig, úgy ezentul sem fogom tekintetbe venni. A fönt elsorolt hibákban leledzenek a következők levelei: *L. A., L. F., St. I., B. N., B. K., W. R.*

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: Végh Adél és Dóra 4 frt., Unger Margit és Erzsé 1 frt., Borbély Elsa és Rutter Sarolta 10 frt., Galgóczy Jolán 2 frt., Büchler Béla és Tibor 50 kr., Takáts Ilonka, Edith és Endre 3 frt., Latkóczy Etelka 1 frt. Bielek Laci 1 frt., Petki Mária 1 frt., Militzer Lóra 1 frt., Kunetz Mariska, Ilona és Sárika 1 frt 50 kr., John Elza és Gyula 2 frt., Heller testvérek 1 frt., Basch Gyula 2 frt., Vadászfi Irma 6 frt. 20 kr., Polákovits Ödön 1 frt., Rosenfeld Ida 1 frt., Boskovits Anna és Vilmos 2 frt., Wenckheim Kriszta gyűjtése 5 frt., (Vilma néni 2 frt., J. C. 50 kr., Wenckheim Rika 50 kr., Wenckheim Kriszta 2 frt.) Pollák Alfréd és Dezső gyűjtése 21 frt 50 kr., (Pollák Henrikné 2 frt., Kiss Erzsike 1 frt., Pollák Béla 2 frt., Kom Herman 2 frt., dr. Herez 1 frt., Holländer Gusztávné 1 frt., Ferbstein Bertuka 1 frt., Dick Mórné 50 kr., Feldmann Mór 1 frt., Gencsi Sománé 1 frt., Feuerstein Márkusné 1 frt., Koós Géza 50 kr., Hay (?) Ilonka 50 kr., Groák Jenő és Lajos 1 frt., Groák Dezső 1 frt., Dr. Ernst 1 frt., Lázár M. 1 frt., Pollak Mórné 2 frt.,) Lang Ferike 1 frt., Szily Erzsike 1 frt.

E kegyes adományok a »Pester Lloyd« czimü napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozóknak. **Forgó bácsi.**